DN 18/6-09

DÖDSFALL

Torsten Andersson

Konstnären Torsten Andersson avled den 30 maj i sitt hem i Benarp 82 år gammal. Hans närmaste är Kristina Eriksson med sonen Johannes, sonen Gert med familj, barnbarn och syskon.

Vid mitten av 1960-talet återvände Torsten Andersson till den plats i Skånes inland där han vuxit upp. Det är en trakt präglad av bönders sekellånga kultivering och tuktande av jorden. Men som också kännetecknas av en vild och orörd natur. Torsten Anderssons elegant verserade och samtidigt otämjt skygga person fann där en fristad. Bland näktergalar och vitsippor fick han arbetsro. ”Vet du om häggen blommar?”, frågade Torsten mig en av de sista gångerna vi talades vid på telefon. Han kunde inte längre besöka trädet i skogen bakom huset som han brukade gå till om våren. Och nu har det redan blommat ut.

Torsten Andersson menade att han målade porträtt av abstrakta skulpturer. Han använde måleriets illusioner för att fånga det icke föreställande. Och för att ändra konsthistoriens förlopp. Det var hans uttalade ambition och självpåtagna arbetsuppgift. En tidig målning avbildar dock honom själv. I ”Lönnen. Målaren från Linderödsåsen” står en vit marmorglänsande figur böjd över sin lika vita skapelse. Vi kan se ett hus som ska målas i en mörkt grön färgton. Ett hus som tycks vara en del av målaren själv.

”Han använde måleriets illusioner för att fånga det icke föreställande.

”Måleriet är människans djupaste, effektivaste och snabbaste morse-system”, skrev Torsten Andersson häromåret i boken ”Mellan språk och person finns en differens”. När jag första gången såg hans målningar på den retrospektiva utställningen i Moderna museet 1986 grep mig dessa tysta signaler fullständigt. De trängde sig obevekligt in i mitt sinne trots att jag då inte kunde tyda dem. Minnet av mötet med målningarna kommer alltid att följa mig.

MAGNUS BONS
Konstskribent och vän